

NARODNI
DOM
MARIBOR

KONCERTNA
POSLOVALNICA

Komorni cikel 2022/2023

3. abonmajski koncert

25. januar 2023 ob 19.30, Dvorana Union, Maribor

Mojca Erdmann, sopran
Malcolm Martineau, klavir

Spored

»Ljubljenec moje duše«

Robert Schumann (1810–1856)

Sedem pesmi Elisabeth Kulmann, op. 104

Luna, moje duše draga (Mond, meiner Seele Liebbling)

Srečno na poti, lastovke! (Viel Glück zur Reise, Schwalben!)

»Ubogi deklíč« mi praviš (Du nennst mich armes Mädchen)

Ščinkavec (Der Zeisig)

Podaj mi roko, ah oblak (Reich mir die Hand, o Wolke)

Še zadnje rože so pomrle (Die letzten Blumen starben)

Moja barka se je borila (Gekämpft hat meine Barke)

Clara Schumann (1819–1896)

Izbor iz opusa *Šest pesmi, op. 13*

Stal sem v temnem snu (Ich stand in dunklen Träumen)

Čarodejstvo ljubezni (Liebeszauber)

Mesec tako mirno vzhaja (Der Mond kommt still gegangen)

Robert Schumann

Šest pesmi, op. 107

Bolečina v srcu (Herzeleid)

Okensko steklo (Die Fensterscheibe)

Vrtnar (Der Gärtner)

Predica (Die Spinnerin)

V gozdu (Im Wald)

Večerna pesem (Abendlied)

Johannes Brahms (1833–1897)

Zvesta ljubezen (Treue Liebe), op. 7, št. 1

Vrnitev domov (Heimkehr), op. 7, št. 6

Theresa, op. 86, št. 1

Smrt, to je hladna noč (Der Tod, ist die kühle Nacht), op. 96, št. 1

Slavček (Nachtigall), op. 97, št. 1

Podoknica (Ständchen), op. 106, št. 1

Salamander, op. 107, št. 2

Dekliška pesem (Mädchenlied), op. 107, št. 5

O večni ljubezni (Von ewiger Liebe), op. 43, št. 1

Tvoje modre oči (Dein blaues Auge), op. 59, št. 8

Nepremičen blagi zrak (Unbewegte laue Luft), op. 57, št. 8

Kako sem plul skozi noč (Wie rafft ich mich auf), op. 32, št. 1

Ob pregledovanju skladateljskega opusa **Roberta Schumanna** (1810–1856) ni mogoče prezreti, da je ustvarjal v valovih: v vsakem se je posvetil enemu žanru. Sprva (1833–39) je pisal predvsem klavirsko glasbo, leto 1840 velja za leto samospeva, leta 1841 je ustvarjal simfonično glasbo, leta 1842 komorno glasbo, naslednje leto oratorij, leta 1845 kontrapunktične oblike, med letoma 1847 in 1848 dramatično glasbo in leta 1852 cerkveno glasbo. Čeprav ni dokazov, da je skladatelj tako ravnal zavestno, je vendarle povsem mogoče, da je na ta način v obvladovanju vseh žanrov želel slediti svojim velikim predhodnikom Bachu, Beethovnu in Schubertu. Na drugi strani pa takšno stanje najbrž ustreza duhovni obsesiji, skladatelj je namreč enako navdušeno pisaril dnevniške zapise, bral poezijo in privravljal razne sezname.

Razlogi za to, da se je leta 1840 povsem posvetil samospěvu, so bili bržkone tako osebni kot pragmatični. V tistem času je bil samospěv najbolje prodajana glasbena zvrst, zato ne čudi, da se je je Schumann lotil, ravno ko je poskušal očeta svoje velike ljubezni Clare prepričati, da bo zmogel finančno poskrbeti zanjo. Hkrati so samospěvi iz tega leta močno prepleteni s skladateljevimi ljubezenskimi občutji do Clare: maja ji je pisal, da »je velik del tebe skrit v moji uglasbitvi Eichendorffovega *Ciklusa pesmi*. Iz skladateljevih pisem se da dokaj dobro povzeti estetski odnos do samospeva: posređoval naj bi med svetom navivnosti in svetom visoke umetnosti, med enostavnostjo in prenapetostjo. Njegovo sredico naj bi predstavljal pevna melodija, ki jo podpira okrašena spremljava, pri čemer sta glas in klavir enakovredna partnerja, zapletena v pogovor. Uglasbitev naj ne bi bila dobesedni prevod pesmi v glasbo, temveč poustvaritev izvorne pesmi v drugem mediju. Na tak način poskuša skladatelj po lastnih besedah »s pre-

čiščeno glasbeno vsebino ustvariti zvočni odmev pesmi in njenih najmanjših vzgibov«.

Schumann je bil pozoren pri izbiri verzov za uglasbitev, napajal se je pri največjih nemških pesnikih poznega 18. in zgodnjega 19. stoletja (Goethe, Eichendorff, Heine, Rückert). Leta 1840 je Schumann napisal kar 125 pesmi, ki predstavljajo več kot polovico njegovega opusa za glas s klavirsko spremljavo. Zanimivo je, da je osrednji lirski subjekt številnih skladateljevih pesemskih ciklov ženska. To velja tako za cikel *Ljubezen in življenje ženske*, op. 42 iz leta 1840 kot tudi za poznejša cikla *Pesmi kraljice Marije Stuart*, op. 135 ter ***Sedem pesmi Elisabeth Kulmann***, op. 104. Slednje so nastale leta 1851, ravno ko je skladatelj sifilis napredoval do te mere, da je resno vplival na njegovo počutje in kompozicijsko snovanje. Toda trpkost, celo fragmentiranost poznega opusa ni le posledica bolezni, temveč tudi skladateljevega spremenjenega odnosa do klavirja. V tem času je bila umetnost pianizma na vrhuncu in poleg Schumannove soproge Clare in oboževanega Chopina je postal vse pomembnejša figura Franz Liszt, ki ga je Schumann sicer imel za šarlatana; pianizem se je vse bolj spreminjal v cirkusantsko akrobacijo, zato Schumanna v poznih delih klavirska spremljava sploh ne zanima več oziroma ji je odmerjena res zgolj spremljevalna funkcija. Takšno situacijo dodatno podpira izbira pesmi Elisabeth Kulmann (1808–1825), ki se je rodila ruskemu oficirju in materi Nemki, njena dela pa so bila močno razširjena v literarnih krogih, čeprav je mlada umetnica, ki je govorila kar deset jezikov, umrla, ko je bila stara komaj sedemnajst let. Navzven se Schumannov cikel kaže kot nabor kratkih pesmi, v katerih prevladuje otroško, gracilno in naivno, toda kljub takšnemu kontekstu teme poezije vstopajo v svet odraslih. V partituro je Schumann zapisal, da so »te nepretenciozne pesmi

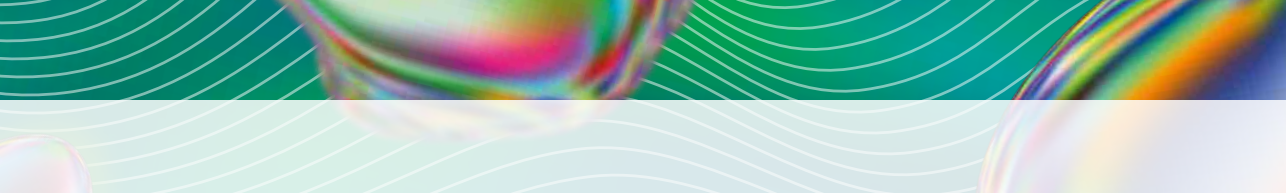
posvečene spomenu na dekle, ki je že zdavnaj odšlo od nas in jo malokdo pozna po imenu. In vendar je bila morda eno tistih čudovito obdarjenih bitij, ki se le redko pojavijo na zemlji. Najbolj vzvišeni nauki, izraženi z največjo poetično popolnostjo, prihajajo tu iz otroških ust; in prav v njeni poeziji beremo, kako je življenje, preživeto v tihi temačnosti in največji revščini, postalo izrazito srečno.«

Poleg odnosa do pianizma so se sredi 19. stoletja najvključale še druge spremembe, ki so bile tesneje povezane s slogom in kompozicijsko tehniko, pri čemer je šlo prvenstvo t. i. »novonemški šoli«, ki je v središče postavljala dela Liszta in Wagnerja. Na novosti se je odzval tudi Schumann, toda na svojstven način. Spremenil je harmonski jezik, v katerem je več sledi kromatike, a takšno spremembo je uravnotežil s hkratnim pogledom v preteklost, pri čemer mu je kot glavni emblem služila Bachova glasba. V **Šestih pesmi, op. 107** tako razpoznamo Schumannovo posebno pot proti kromatiki, ki je postavljena ob okus po ljudski glasbi. S tem Schumann sodobnemu jeziku Liszta in Wagnerja postavi nasproti idealno prečiščeno enostavnost nemškega samospeva. Znameniti nemški pevec Dietrich Fischer-Dieskau je v zvezi z opusom št. 107 govoril o »mešanici pesmi, oblikovanih kot govor, in melodij, ki izhajajo iz besed«, kar naj bi bil »popolnoma nov medij vokalne fantazije, [...] nov osupljivi jezik, brez metafor«.

Prav v »letu samospeva« se je Robert Schumann poročil s slavno pianistko **Claro Wieck** (1819–1896); vendar je bila pot do zakonskega stanu vse prej kot enostavna, saj je Clarin oče, Friedrich Wieck, postavljal prednjo številne ovire. Wieck je sprva študiral teologijo, a je pridiganje kmalu opustil za poklic domačega učitelja v aristokratskih družinah, kjer se je naučil igrati na klavir do te mere, da je postal uspešen učitelj klavirja. Obenem je ustanovil založniško hišo in servis

klavirjev. Izobraževal se je tudi kot pedagog in se navduševal nad pedagoškim reformatorjem Johannom Pestalozzijem. Clara je bila drugi otrok, ki se je Wiecku rodil v prvem zakonu s pevko Mariane Bargiel in oče jo je pričel poučevati pri njenih devetih letih. Wieckova avtoritarnost je Mariane kmalu pregnala v objem drugega moža, pri čemer je po tedanjih zakonih skrbstvo nad otroki pripadlo očetu. Clara se je hitro izkazala za izrazito nadarjenega otroka in sledili so prvi javni nastopi in nato turneje po Evropi. Okoli leta 1830 je v Leipzig k Wiecku po pianistično znanje prišel Robert Schumann in kakih pet let kasneje se je med Wieckovim gojencem in hčerko spleta ljubezen. Očetu to ni bilo po volji, saj si je poroko predstavljal kot priložnost za družbeni vzpon, medtem ko je bil Schumann preveč nestabilen v svojem bohemstvu in premalo premožen. Ljubimcema je tako na koncu preostala le sodna pot, ki sta jo dokončno izbojevala leta 1840.

Kot je bilo za tisti čas značilno za vse velike pianiste, je tudi Clara pisala glasbo. Prvo skladbo, *Štiri poloneze, op. 1*, je izdala že leta 1831, do poroke pa je napisala še ducat drugih del, med katerimi najdemo *Koncert za klavir in orkester*. Samospeve je pričela pisati v času ljubezenske sreče z Robertom, ki jo je ves čas opogumljal, naj se loti prav zvrsti samospeva. Številne večere sta preživela v skupnem branju poezije in prepisovanju pesmi, ki so se zdele primerne za glasbeno obdelavo. Od tega časa je Clara številne samospeve napisala kot rojstnodnevno ali božično darilo za soproga. Prav takšni samospevi so zbrani v zbirki *Šestih pesmi, op. 13*, ki jih je Clara posvetila danski kraljici Carolini Amalii za njeno gostoljubje v času koncertne turneje. Samospev »Ich stand in dunklen Träumen« na besedilo Heinricha Heineja opisuje lirski subjekt, ki hrepeni po ljubljeni, medtem ko si ogleduje njen portret. Melanholične in sanjske kvalitete pesmi so glasbeno podoživete v klavirski spremljavi, med-

tem ko je atmosfera v Geiblovi pesmi »Liebeszauber« veliko bolj vznesena, saj se ves čas ponavljajo klavirski akordi, ki jih je mogoče razumeti kot prhutanje metuljevih kril, ki ga prinaša mlada ljubezen. Samospev »Der Mond kommt still gegangen«, prav tako na Geiblovo besedilo, je domišljen kot uspavanka s široko razpeto lirično melodijo in preprosto spremljavo. Po smrti soproga se je Clara povsem posvetila koncertiranju in promociji Robertove glasbe, kompozicijo pa opustila.

Johannes Brahms (1833–1897) je v razponu triinštiridesetih let objavil 190 samospevov, 20 duetov in 60 vokalnih kvartetov s spremljavo klavirja, pri čemer se je k žanru samospelva redno vračal v vseh ustvarjalnih obdobjih. Podobno kot Schubert je Brahms včasih uglasbil poezijo, katere literarna vrednost je sporna, toda tega ne kaže povezovati s skladateljevo slabo literarno izobrazbo, temveč s prepričanjem, da mora izbrana poezija dati prostor glasbi. Atmosfera in substanca pesmi morata biti takšni, da se povsem naravno prelijeva v glasbo. Ko je skladatelj po tem kriteriju izbral poezijo, jo je najprej tako dolgo glasno recitiral, da je začutil, da lahko v uglasbitvi doseže enako gladko deklamacijo v ritmu, metrumu in formi.

V samospevih, ki predstavljajo približno tretjino skladateljevega opusa, prepoznamo podobne kompozicijske pristope kot v preostalih delih, pri čemer gre izpostaviti druženje pesmsko zasnovanih melodičnih linij z instrumentalno logiko motivično-tematskega dela. Tako Brahms oblikuje s pomočjo najmanjših, organskih motivičnih celic vsebinsko in atmosfersko celo povsem kontrastne odseke, s čimer podeljuje posameznim miniaturam občutek enotnosti in udejnanja idejo »razvijajočih variacij«. Takšno konstantno variiranje in izpeljevanje določa tudi razmerje med glasom in klavirjem – oba glasbena protagonista sta partnerja, zapletena podob-

no kot v skladateljevih komornih delih v tesno prepleten dialog, pogosto domišljen polifono.

Za razliko od svojih kolegov je bil Brahms zadržan do značilnega romantično pregretega izražanja emocionalnosti. Njegove pesmi niso miniature, ki bi bile jasno osebno zaznamovane. Izrazna vsebina pesmi je pri Brahmsu spojena s simetričnim strukturiranjem, torej tehniko, ki je značilna za inštrumentalna dela – prav to ustvarja navidezno distanco med vsebino pesmi in njeno uglasbitvijo. Toda emocionalno sredico s svojo gosto kromatiko posredujeja harmonska logika in klavirski part, ki se s svojimi široko razpetimi akordi in uporabo ekstremnih registrov ne razlikuje veliko od mojstrovih klavirskih sonat. Brahms s tem ne skuša ilustrirati pesniških namenov, temveč mu ti služijo kot sprožilci imaginacije, ki je imanentna glasbi.

Skladateljeve samospelave je mogoče do leta 1860 razdeliti v tri obdobja. Za opuse 3, 6 in 7 je značilna močno ekspresivna pevska linija, ki je združena z včasih precej drzno kromatiko in občasno melodramatično spremljavo. V drugem obdobju, ki zajema opuse 14, 19 in 20, se je skladatelj posvečal ljudskim pesmim, za pesmi iz opusov 31, 47, 48 in 61 pa je značilna prevlada kitične forme, medtem ko je ekscenost zgodnjih del pomirjena z enostavnejšimi melodijami in spremljavo. Jasna slogovna zarez nastopi leta 1860, ko se pokažejo nekatere težnje po operni zasnovi s pogostimi spremembami tempa, ilustrativnimi vdori, napol recitativnimi vložki in bolj orkestrsko obravnavo klavirja. Šele v zadnjih pesmih se je Brahms ponovno umiril in spogledoval z ljudskim tonom ter se približal tipu samospelava, ki ga je mnogo prej utrdil Schubert.

Gregor Pompe
(Jezikovni pregled Monika Jerič)

Robert Schumann

Lieder, op. 104

Elisabeth Kulmann

Mond, meiner Seele Lieblich

Mond, meiner Seele Lieblich,
Wie schaust du heut' so blass?
Ist eines deiner Kinder,
O Mond, vielleicht unpass?

Kam dein Gemahl, die Sonne,
Vielleicht dir krank nach Haus?
Und du trittst aus der Wohnung,
Weinst deinen Schmerz hier aus?

Ach, guter Mond, ein gleiches
Geschick befel auch mich.
Drin liegt mir krank die Mutter,
Hat mich nur jetzt um sich!

So eben schloss ihr Schlummer
Das Aug' ein Weilchen zu;
Da wich, mein Herz zu stärken,
Vom Ort ich ihrer Ruh.

Trost sei mir, Mond, dein Anblick,
Ich leide nicht allein:
Du bist der Welt Mitherrscher,
Und kannst nicht stets dich freun!

Viel Glück zur Reise, Schwalben!

Viel Glück zur Reise, Schwalben!
Ihr eilt, ein langer Zug,
Zum schönen warmen Süden

Robert Schumann

Sedem pesmi, op. 104

Elisabeth Kulmann

Luna, moje duše draga

*Luna, moje duše draga,
zakaj nocoj tako si bleda?
Mar kateremu tvojih otrok,
ah luna, ni dobro?*

*Mar se je tvoje sopotno sonce
bolno vrnilo domov?
In si pobegnila z doma,
da bi tukaj izjokala svojo bolečino?*

*Ah, dobra luna,
podobna usoda je doletela tudi mene.
Mati v kamri bolna mi leži,
le jaz sem ji ostala za uteho.*

*Spanec ji zaprl je oči
za kratek čas;
in spečo sem jo pustila,
da srce si okrepim.*

*Pogled nate, luna, me bodri,
saj nisem v trpljenju sama:
si ena od sveta vladark
in sreča ti ni za vsakdan dana!*

Srečno na poti, lastovke!

*Srečno na poti, lastovke!
Mudile se boste čez dolgo pot
na krasen topli jug*

In frohem, kühnen Flug.

Gern möchte wohl die Reise
Ich einmal thun mit euch,
Zu seh'n die tausend Wunder,
Die darbeut jedes Reich.

Doch immer käm ich wieder,
Wie schön auch jedes Land,
Und reich an Wundern wäre,
Zurück in's Vaterland!

Du nennst mich armes Mädchen

Du nennst mich armes Mädchen;
Du irrst, ich bin nicht arm.

Entreiss dich, Neugier halber,
Einmal des Schlafes Arm und schau'
Mein niedres Hüttchen,
Wenn sich die Sonne
Hold am Morgenhimmel hebet:
Sein Dach ist reines Gold!

Komm' Abends, wann die Sonne
Bereits zum Meere sinkt,
Und sieh' mein einzig Fenster,
Wie's von Topasen blinkt!

Du nennst mich armes Mädchen;
Du irrst, ich bin nicht arm.

Der Zeisig

Wir sind ja, Kind, im Maie,
Wirf Buch und Heft von dir!

z veselimi in smelimi perutmi.

*Nekega dne bi rada
poletela z vami tudi jaz
in videla tisočero čudes,
ki vsako kraljestvo z njimi se postavlja.*

*A zmeraj se bom vrnila,
pa naj bo še tako lepa
in bogata s krasotami dežela vsaka,
nazaj domov!*

»Ubogi deklíč« mi praviš

*»Ubogi deklíč« mi praviš;
motiš se, saj nisem revna.*

*Naj te tvoja radovednost
prebudi iz spanja,
in oglej si mojo skromno kočo,
obsijano v lepoti vzhajajočega sonca
na jutranjem nebu:
njena streha je iz čistega zlata!*

*Pridi zvečer,
ko sonce tone v morje,
in glej, moje edino okno
zablešči kot dragulji iz topaza!*

*»Uboga deklíč« mi praviš;
motiš se, saj nisem revna.*

Ščinkavec

*Otrok, ozri se, maj je,
vrzi knjige in vezke vstran!*

Komm' einmal her in's Freie,
Und sing' ein Lied mit mir.

Komm, singen fröhlich beide
Wir einen Wettgesang,
Und wer da will, entscheide,
Wer von uns besser sang!

Reich mir die Hand, o Wolke

Reich mir die Hand, o Wolke,
Heb mich zu dir empör!
Dort stehen meine Brüder
Am offenen Himmelsthor.

Sie sind's, obgleich im Leben
Ich niemals sie geseh'n,
Ich seh' in ihrer Mitte
Ja unsern Vater steh'n!

Sie schau'n auf mich hernieder,
Sie winken mir zu sich.
O reich' die Hand mir, Wolke,
Schnell, schnell erhebe mich!

Die letzten Blumen starben

Die letzten Blumen starben,
Längst sank die Königin
Der warmen Sommermonde,
Die holde Rose hin!

Du hehre Georgine,
Erhebst nicht mehr dein Haupt!
Selbst meine hohe Pappel
Seh ich schon halb entlaubt.

*Pridi sem na svobodo prostrano
in zapoj pesem z menoj.*

*Daj, zapoj,
premagaj me s svojim veselim napevom,
kdor pa želi, naj odloči,
kdo od naju je najboljše pel!*

Podaj mi roko, ah oblak

*Podaj mi roko, ah oblak,
brž dvigni me k sebi!
Tam moji bratje stoje
pred odprtimi durmi neba.*

*Tam jih vidim, čeprav jih zaživa
nikoli nisem videla,
in med njimi vidim
stati tudi našega očeta!*

*Zrejo me z višave,
mi mahajo v pozdrav,
podaj mi roko, ah oblak,
hitro, hitro me ponesi gor!*

Še zadnje rože so pomrle

*Še zadnje rože so pomrle,
bohotna vrtnica,
kraljica toplih poletnih dni
je že zdavnaj legla k počitku!*

*Ti, milostljiva dalija,
ne dvigneš več glave!
Tudi moj visoki topol
izgubil je listja več kot pol.*

Bin ich doch weder Pappel,
Noch Rose, zart und schlank,
Warum soll ich nicht sinken,
Da selbst die Rose sank?

Gekämpft hat meine Barke

Gekämpft hat meine Barke
Mit der erzürnten Flut.
Ich seh' des Himmels Marke,
Es sinkt des Meeres Wut.

Ich kann dich nicht vermeiden,
O Tod nicht meiner Wahl!
Das Ende meiner Leiden
Beginnt der Mutter Qual.

O Mutterherz, dich drücke
Dein Schmerz nicht allzu sehr!
Nur wenig Augenblicke
Trennt uns des Todes Meer.

Dort angelangt, entweiche
Ich nimmer mehr dem Strand,
Seh' stets nach dir und reiche
Der Landenden die Hand.

Clara Schumann

Aus Lieder op. 13

Ich stand in dunkeln Träumen

Heinrich Heine

Ich stand in dunkeln Träumen
Und starrte ihr Bildnis an,

*In jaz, ki nisem niti topol
niti ljubka vitka vrtnica,
kako ne bi zbledela,
ko pa tudi vrtnice ovene?*

Moja barka se je borila

*Moja barka se je borila
z razjarjeno plimo.
Vidim znamenja neba
in bes morja, ki kopni.*

*Ne morem se ti izogniti,
o smrt, ki nisi po moji volji!
S koncem mojega trpljenja
prične se materina žalost.*

*O materino srce,
naj te ne objame bolečina prevelika!
Le za hip ali dva
naju loči morje smrti.*

*Ko tja prispem,
nikoli ne zapustim obale,
zmeraj stremela bom k tebi,
da pomagam ti v pristan pripluti.*

Clara Schumann

Izbor iz Šestih pesmi, op. 13

Stal sem v temnem snu

Heinrich Heine

*Stal sem v temnem snu
in zrl v podobo njeno,*

Und das geliebte Antlitz
Heimlich zu leben begann.

Um ihre Lippen zog sich
Ein Lächeln wunderbar,
Und wie von Wehmutstränen
Erglänzte ihr Augenpaar.

Auch meine Tränen flossen
Mir von den Wangen herab –
Und ach, ich kann's nicht glauben,
Dass ich dich verloren hab!

Liebeszauber

Emanuel Geibel

Die Liebe saß als Nachtigall
im Rosenbusch und sang;
es flog der wunderschöne Schall
den grünen Wald entlang.

Und wie er klang, da stieg im Kreis
aus tausend Kelchen Duft,
und alle Wipfel rauschten leis',
und leiser ging die Luft;

Die Bäche schwiegen, die noch kaum
geplätschert von den Höh'n,
die Rehlein standen wie im Traum
und lauschten dem Getön.

Und hell und immer heller floß
der Sonne Glanz herein,
um Blumen, Wald und Schlucht ergoß
sich goldig roter Schein.

*in ljubo lice njeno
je skrivoma oživelo.*

*Krog njenih usten
se mudil čaroben je nasmeh,
in kot bile otožnih solz bi polne,
žarele njene so oči.*

*Tudi preko mojih lic
potok solz je tekel
in, ah, ne morem verjeti,
da sem te izgubil.*

Čarodejstvo ljubezni

Emanuel Geibel

*Kakor slavček je ljubezen posedala
v grmovju vrtnic in prepevala;
z najslajšo čudovitostjo se je širil zvonk
čez zeleni gozd.*

*In kakor je zvenel napev,
tako je iz tisočerih popkov po vrtnici dišalo,
krošnje so šumele blago
in vetrc še nežneje je pihljaj.*

*Potočki so onemeli,
še komaj kaj se je slišalo z neba,
živali so obstale kakor v sanjah
in poslušale napev.*

*In svetlo in še svetleje
sonca žarki so se spuščali nad zemljo,
krog cvetov, lesa in soteske je žarelo vse
od zlato rdečega sonca.*

Ich aber zog den Weg entlang
und hörte auch den Schall.
Ach! was seit jener Stund' ich sang,
war nur sein Wiederhall.

Der Mond kommt still gegangen

Emanuel Geibel

Der Mond kommt still gegangen
Mit seinem goldnen Schein,
Da schläft in holdem Prangen
Die müde Erde ein.

Im Traum die Wipfel weben,
Die Quellen rauschen sacht;
Singende Engel durchschweben
Die blaue Sternennacht

Und auf den Lüften schwanken
Aus manchem treuen Sinn
Viel tausend Liebesgedanken
Über die Schläfer hin.

Und drunten im Tale, da funkeln
Die Fenster von Liebchens Haus;
Ich aber blicke im Dunkeln
Still in die Welt hinaus.

Robert Schumann

Lieder, op. 107

Herzeleid

Titus Ullrich

Die Weiden lassen matt die Zweige hängen,

*Hodil sem po poti,
tudi meni uho ujelo je napev.
Ah. Karkoli sem potlej prepeval,
pel sem le bled odmev.*

Mesec tako mirno vzhaja

Emanuel Geibel

*Mesec tako mirno vzhaja
v svojem zlatem sijaju,
tu v sladkem žaru
trudna zemlja v spanec tone.*

*V snu drevesa drhtijo,
potoček teče v dalj;
angeli pojejo in lebdijo
krog vsake sijoče zvezde.*

*Iz daljave širi se nad speče
misel draga,
tisočkratno pozdrav
prijatelja, ljubega.*

*Doli v dolini lučka sije
na oknu mojega dekleta;
a jaz v temi tavam,
se v daljni svet odpravljam.*

Robert Schumann

Šest pesmi, op. 107

Bolečina v srcu

Titus Ullrich

Vrbe žalujke spuščajo trudne veje

Und traurig ziehn die Wasser hin:
Sie schaute starr hinab mit bleichen Wangen,
Die unglückselge Träumerin.

Und ihr entfiel ein Strauss von Immortellen,
Er war so schwer von Tränen ja,
Und leise warnend lispelten die Wellen:
Ophelia, Ophelia!

Die Fensterscheibe

Titus Ullrich

Die Fenster klär' ich zum Feiertag,
Dass sich die Sonn' drin spiegeln mag,
Und klär' und denke gar mancherlei.
Da geht er stolz vorbei!

So sehr muss ich da erschrocken sein,
Dass ich gleich brach in die Scheiben hinein,
Und gleich auch kam das Blut gerannt
Rot über meine Hand.

Und mag sie auch bluten, meine Hand,
Und mag mich auch schmerzen der böse Brand,
Hast einen Blick doch herauf geschickt,
Als laut das Glas geknickt.

Und in die Augen dir hab' ich gesehn;
Ach Gott, wie lang ist es nicht geschehn!
Hast mich ja nicht einmal angeblickt,
Als leis mein Herz geknickt!

Der Gärtner

Eduard Mörike

Auf ihrem Leibröblein

*in žalostno zrejo v mimoidoče vode:
nesrečnica bledih lic
strmela je tja dol sanjavo.*

*In spustila šopek zimzelena,
ki bil je od solz težak,
medtem pa valovi šepetajoče so svarili:
»Ofelija, Ofelija!«*

Okensko steklo

Titus Ullrich

*Ko sem za praznik umivala okna,
da se v njih sonce bi bleščalo,
med čiščenjem, ko v svoje misli bila sem zatopljena,
šel on je mimo z dvignjeno glavo.*

*Presenetil me je tako zelo,
da sem razbila steklo
in kri rdeča
je tekla čez vso roko.*

*Dejala sem pri sebi:
»Le naj teče kri in roka naj močno boli.«
Pa vendar si me pogledal gor,
ko slišal počiti si steklo.*

*In zatopila sem se v tvoje oči
privikrat in še mnoge dni,
a ko se srce mi je zlomilo,
mi nisi namenil pogleda, počilo je v tišini.*

Vrtnar

Eduard Mörike

Na svojem najljubšem konjiču,

So weiß wie der Schnee,
Die schönste Prinzessin
Reit't durch die Allee.

Der Weg, den das Rößlein
Hintanzet so hold,
Der Sand, den ich streute,
Er blinket wie Gold!

Du rosenfarb's Hütlein
Wohl auf und wohl ab,
O wirf eine Feder,
Verstohlen herab!

Und willst du dagegen
Eine Blüte von mir,
Nimm tausend für eine,
Nimm alle dafür!

Die Spinnerin

Paul Heyse

Auf dem Dorf in den Spinnstuben
Sind lustig die Mädchen.
Hat jedes seinen Herzbuben,
Wie flink geht das Rädchen!

Spinnt jedes am Brautschatz,
Dass der Liebste sich freut.
Nicht lange, so gibt es
Ein Hochzeitsgeläut!

Kein' Seel', die mir gut ist,
Kommt mit mir zu plaudern;
Gar schwül mir zu Mut ist,
Und die Hände zaudern.

*belem kot sneg,
najplemenitejša princesa
jaha čez alejo povprek.*

*Pot, po kateri konjič
tako ljubko poplesuje,
vsa je v prahu,
blešči se kakor pravo zlato!*

*Ti rožnata čepica,
ki poskakuješ skupaj z njeno glavo,
vrzi mi eno peresce,
da ga zase ukradem!*

*In če v zameno želiš
enega mojih majhnih cvetov,
vzemi jih tisoče za eno pero,
vzemi prav vse njih!*

Predica

Paul Heyse

*Na vasi v predilnicah
so prikupna dekleta.
Vsaki bije srce za ljubega,
urno, kakor vrtijo kolo!*

*Vsaka spleta si poročno čipko,
da razveselila ljubezen bo svojo.
Kaj kmalu zgodi se,
da dekletom poročni zvonovi zadonijo.*

*Jaz nobenemu nisem ljuba,
nihče me ne ogovori;
počutim se tako brezupno
in roke treso se močno.*

Und die Tränen mir rinnen
Leis übers Gesicht.
Wofür soll ich spinnen,
Ich weiss es ja nicht!

Im Wald

Wolfgang Müller von Königswinter

Ich zieh' so allein in den Wald hinein!
O sieh zwei Falter fliegen!
Sie tummeln sich durch die Luft,
Und wenn sie ruh'n, so wiegen
Sie sich in der Blumen Duft,
Und ich bin so allein, voll Pein!

Ich zieh' so allein in den Wald hinein!
O sieh zwei Vöglein erschrocken
Entstieben dem warmen Nest!
Doch singen und suchen und locken
Sie hoch sich im Geäst,
Und ich bin so allein, voll Pein!

Ich zieh' so allein in den Wald hinein!
O sieh zwei Rehe zieh'n
An der grünen Halde zumal!
Und wie sie mich seh'n, entflieh'n
Sie fern in Berg und Tal,
Und ich bin so allein, voll Pein!

Abendlied

Gottfried Kinkel

Es ist so still geworden,
Verrauscht des Abends Weh'n;
Nun hört man aller Orten
Der Engel Füsse geh'n.

*Solze mi tiho
čez bleda lica v potoku teko.
Čemu kolovrat obračam
zares več ne vem!*

V gozdu

Wolfgang Müller von Königswinter

*Samoten se odpravim v gozd.
Ah, glej, dva metulja v letu,
ki migotata po zraku,
k počitku ju zaziblje
vonj cvetlic.
In jaz sem sam, poln bolečine!*

*Samoten se odpravim v gozd.
Ah, glej, dve ptičici
pregnani iz toplega gnezda.
A še zmeraj prepevata, se lovita
in poigravata visoko v krošnjah.
In jaz sem sam, poln bolečine!*

*Samoten se odpravim v gozd.
Ah, glej, dve srni,
ki skupaj gresta proti zelenemu griču,
ko uzreta me,
zbežita daleč stran čez grič v dolino
in pustita me samega, polnega bolečine!*

Večerna pesem

Gottfried Kinkel

*Vse je poniknilo v mir,
tako zamolkel je večer,
da slišati je korake
mimoidočih angelov.*

Rings in die Tiefe senket
Sich Finsterniss mit Macht;
Wirf ab, Herz, was dich kränket
Und was dir bange macht!

Nun steh'n im Himmelskreise
Die Stern' in Majestät;
In gleichem, festem Gleise
Der goldne Wagen geht.

Und gleich den Sternen lenket
Er deinen Weg durch Nacht;
Wirf ab, Herz, was dich kränket
Und was dir bange macht!

Johannes Brahms

Treue Liebe

Eduard Ferrand

Ein Mägdlein saß am Meerestrand
Und blickte voll Sehnsucht ins Weite.
»Wo bleibst du, mein Liebster, Wo weilst du so lang?
Nicht ruhen läßt mich des Herzens Drang.
Ach, kämst du, mein Liebster, doch heute!«

Der Abend nahte, die Sonne sank
Am Saum des Himmels darnieder.
»So trägt dich die Welle mir nimmer zurück?
Vergebens späht in die Ferne mein Blick.
Wo find' ich, mein Liebster, dich wieder,

Die Wasser umspielten ihr schmeichelnd den Fuß,
Wie Träume von seligen Stunden;
Es zog sie zur Tiefe mit stiller Gewalt:

*Vse naokrog noč,
temni se in globi;
zdaj odvrzi svoje bolesi, srce,
in svoje vse skrbi.*

*Zdaj vzidejo zvezde mogočne
čez nebesni svod;
zlato voz časa gre mimo
po svoji začrtani poti.*

*Tudi tebi je zagotovljena
varna pot skozi noč,
zato zdaj odvrzi vse svoje bolesi, srce,
in svoje vse skrbi.*

Johannes Brahms

Zvesta ljubezen

Eduard Ferrand

*Dekle sedelo je na obali
in polno hrepenenja zrlo v daljavo.
»Kje si, ljubi moj? Kaj čakam te tako dolgo?
Nemir v srcu spati mi ne da.
Ah, če prišel bi še danes, ljubezen moja!«*

*Večer je padel,
sonce zatonilo je v daljavi.
»Torej valovi te nikoli ne ponesejo nazaj k meni?
Zaman zrem v daljavo.
Le kdaj te znova najdem, ljubezen moja?«*

*Kipeča voda se je poigravala preko njenih nog,
kakor sanje blaženih ur;
v globino jo je vlekla neka tiha sila:*

Nie stand mehr am Ufer die holde Gestalt,
Sie hat den Geliebten gefunden!

Heimkehr

Ludwig Uhland

O brich nicht, Steg, du zitterst sehr!
O stürz' nicht, Fels, du dräuest schwer!
Welt, geh' nicht unter, Himmel, fall' nicht ein,
Bis ich mag bei der Liebsten sein!

Therese

Gottfried Keller

Du milchjunger Knabe,
Wie siehst du mich an?
Was haben deine Augen
Für eine Frage getan!

Alle Ratsherrn in der Stadt
Und alle Weisen der Welt
Bleiben stumm auf die Frage,
Die deine Augen gestellt!

Ein leeres Schneckhäusel,
Schau, liegt dort im Gras;
Da halte dein Ohr dran,
Drin brümmelt dir was!

Der Tod, ist die kühle Nacht

Heinrich Heine

Der Tod, das ist die kühle Nacht,
Das Leben ist der schwüle Tag.
Es dunkelt schon, mich schläfert,
Der Tag hat mich müd gemacht.

*nič več ni stala tista ljubka podoba na obali,
srečala je spet ljubezen svojo!*

Vrnitev domov

Ludwig Uhland

*Oh, ne popusti, brv, ki močno se tresesh!
Oh, ne padi, skala, ki groziš s svojo težo!
Svet, daj zdrži, nebo, ne propadi,
vse dokler ne dospem v naročje svoje ljube!*

Theresa

Gottfried Keller

*O, mlečnozobi ti fantič,
kaj vame tako strmiš?
Le kaj je vprašanje,
ki tvoje ga oči zastavljajo?*

*Svetniki mestni vsi
in sveta tega modreci,
vsi nemi so, ja, brez besed
ob vprašanju iz tvojih oči!*

*Prazna poljša hiška, glej,
tam v travi ti leži;
uho prisloni nanjo,
v njej ti nekaj zabrenči!*

Smrt, to je hladna noč

Heinrich Heine

*Smrt, to je hladna noč,
življenje je soparen dan.
Temni se že in spi se mi,
me dan je utrudil na vso moč.*

Über mein Bett erhebt sich ein Baum,
Drin singt die junge Nachtigall;
Sie singt von lauter Liebe -
Ich hör es sogar im Traum.

Nachtigall

Christian Reinhold

O Nachtigall,
Dein süßer Schall,
Er dringet mir durch Mark und Bein.

Nein, trauter Vogel, nein!
Was in mir schafft so süße Pein,
Das ist nicht dein, -
Das ist von andern, himmelschönen,
Nun längst für mich verklungenen Tönen,
In deinem Lied ein leiser Widerhall.

Ständchen

Franz Kugler

Der Mond steht über dem Berge,
So recht für verliebte Leut;
Im Garten rieselt ein Brunnen,
Sonst Stille weit und breit.

Neben der Mauer, im Schatten,
Da stehn der Studenten drei
Mit Flöt' und Geig' und Zither,
Und singen und spielen dabei.

Die Klänge schleichen der Schönsten
Sacht in den Traum hinein,
Sie schaut den blonden Geliebten
Und lispelt: „Vergiß nicht mein!“

*Nad mojo posteljo se sklanja drevo,
v njegovi krošnji poje slavec mlad;
prepeva le o sami ljubezni,
da slišim v snu ga celo.*

Slavček

Christian Reinhold

*O slavček,
tvoj ljubek glas
prebada me do kosti.*

*Ne, ljubi ptiček, ne!
Kar v meni budi sladko muko,
to ni tvoj glas -
marveč drugi, nebeško lep,
zdaj zame že zdavnaj izzveneli napev,
ki samo še odmeva v tvoji pesmi.*

Podoknica

Franz Kugler

*Mesec sije čez goro,
prav nalašč za zaljubljene;
razen vodnjaka, ki žubori v vrtu,
je daleč naokoli vse tiho.*

*V senci pod zidom
trije študentje stojijo
s flavto, goslimi in citrami,
pojejo in igrajo.*

*Zvoki se prikrađejo tiho v sanje
najbolj brhkkih deklet,
zrejo svoje svetlolase preljube
in jim šepetajo: »Zapomni si me.«*

Salamander

Karl Lemcke

Es saß ein Salamander
Auf einem kühlen Stein,
Da warf ein böses Mädchen
In's Feuer ihn hinein.

Sie meint', er soll verbrennen,
Ihm war erst wohl zu Mut,
Wohl wie mir kühlem Teufel
Die heiße Liebe tut.

Mädchenlied

Paul Heyse

Auf die Nacht in der Spinnstub'n,
Da singen die Mädchen,
Da lachen die Dorfbub'n,
Wie flink gehn die Rädchen!

Spinnt Jedes am Bratschatz,
Dass der Liebste sich freut.
Nicht lange, so gibt es
Ein Hochzeitgeläut.

Kein Mensch, der mir gut ist,
Will nach mir fragen;
Wie bang mir zumut ist,
Wem soll ich's klagen?

Die Tränen rinnen
Mir übers Gesicht—
Wofür soll ich spinnen?
Ich weiss es nicht!

Salamander

Karl Lemcke

*Salamander je posedal
na mrzlem kamnu,
ko ga iznenada zla deklica
vrgla je v ognjeni plamen.*

*Mislila je, da bo pogorel,
a je njemu bilo le še bolj lagodno,
tako kot vroča ljubezen
prija hladnemu hudiču, kakršen sem jaz.*

Dekliška pesem

Paul Heyse

*Čez noč v predilnici
dekleta prepevajo,
vaški pobiči se smejiijo,
kako hitro kolovrati brzijo!*

*Vsaka spleta poročno si čipko,
da razveselila bo ljubezen svojo.
Kaj kmalu zgodi se,
da poročni zvonovi dekletom zapojo.*

*Nikomur nisem draga,
nihče po meni ne vpraša:
Prežeta sem s strahom,
le komu lahko se potožim?*

*Lica mokrijo mi
potoki solza.
Čemu kolovrat naj poganjam,
ne vem!*

Von ewiger Liebe

A. H. Hoffmann von Fallersleben

Dunkel, wie dunkel in Wald und in Feld!
Abend schon ist es, nun schweiget die Welt.
Nirgend noch Licht und nirgend noch Rauch,
Ja, und die Lerche sie schweiget nun auch.
Kommt aus dem Dorfe der Bursche heraus,
Gibt das Geleit der Geliebten nach Haus,
Führt sie am Weidengebüsche vorbei,
Redet so viel und so mancherlei:

„Leidest du Schmach und betrübest du dich,
Leidest du Schmach von andern um mich,
Werde die Liebe getrennt so geschwind,
Schnell, wie wir früher vereinigt sind.
Scheide mit Regen und scheide mit Wind,
Schnell wie wir früher vereinigt sind.“

Spricht das Mägdelein, Mägdelein spricht:
„Unsere Liebe sie trennet sich nicht!
Fest ist der Stahl und das Eisen gar sehr,
Unsere Liebe ist fester noch mehr.
Eisen und Stahl, man schmiedet sie um,
Unsere Liebe, wer wandelt sie um?
Eisen und Stahl, sie können zergehen,
Unsere Liebe muß ewig bestehen!“

Dein blaues Auge

Klaus Groth

Dein blaues Auge hält so still,
Ich blicke bis zum Grund.
Du fragst mich, was ich sehen will?
Ich sehe mich gesund.

O večni ljubezni

A. H. Hoffmann von Fallersleben

*Temno, kak' temno je v gozdu in čez polje!
Že večer je in zdaj obmolknil je svet.
Nikjer niti luči, nikjer dim se ne kadi,
ja, zdaj že tudi škrjanček molči.
Prihaja iz vasi en fantič mlad,
pod roko pelje svojo ljub'co domov.
Pelje jo mimo vrb žalujk,
nemirno govori ji mnoge reči:*

*»Trpiš mar za sramoto in žalostjo,
te drugi sramotijo zavoljo mene,
brž naj bo konec najine ljubezni,
tak' hitro, kot sva se zaljubila.
Razidiva se ob dežju, razidiva se v vetru,
tak' hitro, kot sva se združila.«*

*De deklica, deklica de:
»Najina ljubezen se nikoli ne konča!
Močno je železo, jeklo z njim vred,
a najina ljubezen je še močnejša.
Jeklo in železo lahko prekuješ,
a komu uspe spremeniti ljubezen najino?
Jeklo in železo lahko pretopiš,
a najina ljubezen bo trajala za vekomaj!«*

Tvoje modre oči

Klaus Groth

*Miru tvojih modrih oči
ne skali moj globoki pogled.
Vprašaj me, kaj želim videti.
Sebe v blagostanju.*

Es brannte mich ein glühend Paar,
Noch schmerzt das Nachgefühl:
Das deine ist wie See so klar
Und wie ein See so kühl.

Unbewegte laue Luft

Georg Friedrich Daumer

Unbewegte laue Luft,
Tiefe Ruhe der Natur;
Durch die stille Gartennacht
Plätschert die Fontäne nur;

Aber im Gemüte schwillt
Heißere Begierde mir;
Aber in der Ader quillt
Leben und verlangt nach Leben.

Sollten nicht auch deine Brust
Sehnlichere Wünsche heben?
Sollte meiner Seele Ruf
Nicht die deine tief durchbeben?

Leise mit dem Ätherfuß
Säume nicht, daher zu schweben!
Komm, o komm, damit wir uns
Himmlische Genüge geben!

Wie rafft' ich mich auf in der Nacht

August von Platen

Wie rafft ich mich auf in der Nacht, in der Nacht,
Und fühlte mich fürder gezogen,
Die Gassen verließ ich vom Wächter bewacht,
Durchwandelte sacht

*Dvoje žarečih oči me je ožgalo,
bolečina še zmeraj tli:
tvoje oči so jasne kakor jezero,
in kakor jezero tudi hladne.*

Nepremičen blagi zrak

Georg Friedrich Daumer

*Nepremičen blagi zrak,
narava globoko v počitku;
skozi mirno noč na vrtu
le vodnjak šumi.*

*A moja duša utripa
v poželenju;
moja bit kipi, po žilah teče
hrepenenje po drugem bitju.*

*Mar ne sme kipeti tudi v tvojih prsih,
ki polna hrepenenja so, strasti?
Mar ne sme ječati v tvojih prsih
krik moje duše?*

*Nežno na eteričnih nogah,
pridi k meni, ne zavlačuj!
Pridi, ah, pridi, da lahko
se naužijeva nebeškega sladu!*

Kako sem plul skozi noč

August von Platen

*Kako sem plul skozi noč, skozi noč,
in čutil, da me vleče naprej,
zapustil sem ulice, ki obšel jih je čas.
Tiho sem šel naprej*

In der Nacht, in der Nacht,
Das Tor mit dem gotischen Bogen.

Der Mühlbach rauschte durch felsigen Schacht,
Ich lehnte mich über die Brücke,
Tief unter mir nahm ich der Wogen in Acht,
Die wallten so sacht
In der Nacht, in der Nacht,
Doch wallte nicht eine zurücke.

Es drehte sich oben, unzählig entfacht
Melodischer Wandel der Sterne,
Mit ihnen der Mond in beruhigter Pracht,
Sie funkelten sacht
In der Nacht, in der Nacht,
Durch täuschend entlegene Ferne.

Ich blickte hinauf in der Nacht, in der Nacht,
Und blickte hinunter aufs neue;
O wehe, wie hast du die Tage verbracht,
Nun stille du sacht,
In der Nacht, in der Nacht,
Im pochenden Herzen die Reue!

*skozi noč, skozi noč,
skozi gotsko obokana vrata.*

*Mlinski potok brzel je skozi skalnato sotesko,
nagnil sem se čez most,
globoko pod seboj opazoval valove
ki so tekli tako tiho
skozi noč, skozi noč,
a niti en val ni pritekel nazaj.*

*Brezbrojne žareče zvezde tam zgoraj
šle so na svojo melodično pot,
z njimi luna v spokoju –
tiho so se svetlikale
skozi noč, skozi noč,
skozi varljivo oddaljeni prostor.*

*Zrl sem visoko skozi noč, skozi noč,
in še enkrat pogledal navzdol;
kako prebil si svoje dni,
ah, zdaj tiho
skozi noč, skozi noč,
v obžalovanju razbija ti srce!*

*Informativni prevodi: Nejc Lavrenčič
(Jezikovni pregled Monika Jerič)*

MOJCA ERDMANN

Mojca Erdmann, foto: Felix Broede

Mojca Erdmann je sopranistka, ki jo odlikujeta lepota tona in nenavadna repertoarna vsestranskost. Je zvezda mednarodne glasbene scene, znana po repertoarju, ki sega od baročne do sodobne glasbe. V raznovrstnih vlogah nastopa v večjih opernih hišah in na svetovno priznanih mednarodnih festivalih ter koncertnih dvoranh. Njen koncertni repertoar vključuje komorna dela Schumanna,

Schönberga in Brahmsa ter operne vloge, kot so Zerlina v Mozartovi operi *Don Giovanni*, Pamina v spevoigri *Čarobna piščal* ter Lulu v istoimenski operi A. Berga in Salome v operi R. Straussa.

Zaradi interpretativne izvirnosti je zelo iskana tudi kot izvajalka sodobne glasbe. Z Berlinsko državno opero je pod taktirko Kenta Nagana izvedla svetovno premiero Takemitsujevega dela *Moj način življenja*. Leta 2009 je nastopila v glavni vlogi monodrame *Proserpina* Wolfganga Rihma, nato ji je Rihm zaupal še glavno vlogo v njegovi novi operi *Dioniz*, ki je leta 2010 doživela svetovno premiero na Salzburškem festivalu.

Nastopila je pod taktirko dirigentov, kot so sir Simon Rattle, Zubin Mehta in Daniel Barenboim, ter v številnih uglednih opernih hišah, med katerimi so newyorška Metropolitanska opera, Berlinska državna opera, žuriška opera, Hamburška državna opera in dunajska opera Theater an der Wien. Kot redna gostja nastopa na odru Bavarske državne opere v Münchnu.

V koncertni sezoni 2022/2023 se bo Mojca Erdmann predano posvetila debijem in drugim projektom, kot so debi v operi *Pritlikavec* A. Zemlinskega, vloga Eve v Wagnerjevi operi *Mojstri pevci nürnberški* v budimpeškem središču Müpa, arija *Ariadne Szenarie* W. Rihma pod taktirko Giandrea Nosede ter nastop v Pergolesijevem delu *Stabar mater* in Bachovi kantati *Ich habe genug* v Kölnski filharmoniji. Skupaj s pianistko Eleno Baškirovo bo predstavila dela A. Reimanna v pariškem prizorišču Cité de la musique. Kot rezidenčna umetnica se bo sopranistka predstavila s tremi programi v koncertni dvorani CSO Ada Ankara.

MALCOLM MARTINEAU

Malcolm Martineau, foto Russell Duncan

Pianist Malcolm Martineau je znan kot eden najuspešnejših pianistov – pevskih spremljevalcev v Združenem kraljestvu. Nastopal je po vsem svetu z najuglednejšimi pevci, kot so sir Thomas Allen, dama Janet Baker, Florian Boesch, Elina Garanča, Angela Gheorghiu, Susan Graham, Thomas Hampson, sir Simon Keenlyside, Angelika Kirchschrager, dama Felicity Lott, Anne Sofie von Otter in Sonja Jončeva.

Koncertiral je na najpomembnejših svetovnih koncertnih prizoriščih, med katerimi so dvorana Alice Tully, Barbican, Berlinska državna opera, dvorana Carnegie, Concertgebouw, Gran Theatre del Liceu, Marijino gledališče, Metropolitanska, pariška, münchenska in sydneyška opera, Kraljeva operna hiša, La Scala, Teatro Real, salzburški Mozarteum, Suntory Tokio, dunajska Koncertna hiša, Glasbeno združenje in Državna opera, dvorana Walta Disneyja, Wigmore in Opera v Zürichu. Nastopil je tudi na festivalih v Aix-en-Provence, na Dunaju in v Salzburgu. V dvorani Wigmore in na Edinburškem festivalu je predstavil svoj koncertni cikel.

Kot izjemno priznan umetnik je posnel več kot sto zgoščenk, med katerimi najdemo nagrajene posnetke *The Vagabond* s sirom Brynom Terfelom (nagrada revije *Gramophone*), *Songs of War* s sirom Simonom Keenlysidom (nagradi *grammy* in revije *Gramophone*), Schumannove in Mahlerjeve samospeve s Florianom Boeschem (nagrada *BBC Music Magazine*), Mahlerjeve samospeve s Christiane Karg (*diapason d'or*) ter *El Nour* s Fatmo Said (nagrada revije *Gramophone*).

Malcolm Martineau je profesor na Kraljevi akademiji za glasbo ter častni doktor in mednarodni asistent za spremljavo na Kraljevem konservatoriju Škotske. Za svoje zasluge na področju glasbe in vzgoje mladih pevcev je leta 2016 prejel red britanskega imperija.

Napovedujemo in vabimo

MÜNCHENSKI KOMORNI ORKESTER CHRISTIAN TETZLAFF, solist na violini in vodja

11. februar 2023 ob 19.30, dvorana Union, Maribor

3. koncert Orkestrskega cikla in za izven

Spored: Wolfgang Amadeus Mozart, Frank Martin, Arnold Schönberg

Christian Tetzlaff, foto Giorgia Bertazzi

TRIO EUSEBIUS EVA ŠULIČ, violina TONKA JAVOROVIČ, violončelo DAVID VUKOVIČ, klavir

24. marec 2023 ob 19.30, dvorana Union, Maribor
4. koncert Komornega cikla in za izven

Spored: Dmitrij Šostakovič, Silvio Foretič, Kaija Saariaho, Johannes Brahms

Trio Eusebius

Münchenski komorni orkester, foto Sammy Hart

◀ NARODNI DOM MARIBOR ▶

Informacijska pisarna Narodnega doma Maribor

Uradne ure: od ponedeljka do petka, od 10. do 13. ure ter uro pred vsako prireditvijo.

Dvorana Union: uro pred vsako prireditvijo.

☎ (02) 229 40 11, 229 40 50, 031 479 000

✉ vstopnice@nd-mb.si; spletni nakup vstopnic: <https://nd-mb.mojekarte.si/>

📘 www.facebook.com/narodni.dom.maribor

🌐 www.nd-mb.si

Program je omogočila Mestna občina Maribor.

 **Radio
Maribor**

**VEČER
RADIO CITY**

Naklada: 100 izvodov, brezplačen izvod.